

RIPPL-RÓNAI JÓZSEF: LAZARINE ÉS ANELLA

1911. OLAJ, KARTON, 70x100 CM, JELEZVE BALRA FENT: RÓNAI

Rónai

Óriás gesztenyefák szegélyezték az utat. Ősz volt, rugdostuk a félig még tuskékbe burkolózott gesztenyéket. Lassan haladt az osztály, kísérőnk a festőről beszélt, vontatottan, miközben már látszottak a sétány végén a Rippl-Rónai villa sárgás falai. Nem volt kedvünk ott lenni, 11 évesen inkább Kaposvár legnagyobb parkjában játszottunk volna a tanulmányi kirándulás helyett... Aztán megláttam őket a ház előtti fehér padon. Egy nő, ölében hároméves-forma kislánnyal, egészen egybeolvadva. A gyerek a könnyeit törölgette, nem tudom, miért sírt. Az anya szemében furcsa fény, büszkeség, aggodalom, boldogság, bölcsesség és fájdalom – mind egyszerre. Kislány voltam magam is, de ezt a tekintetet örökre megőriztem. Így nézett rám anyám, amikor elköltöztem otthonról, így nézett, amikor bemutattam neki első szerelmemet, így a diplomaosztómon. És így nézett rám akkor is, amikor utoljára láttam. Már tudta, tudtuk mindannyian, hogy hamarosan vége lesz. Még két napig élt.

Lazarine nem édesanyja Anellának – mégis ugyanazt látom a szemében, mint annak a nőnek ott, a Rippl-Rónai villa előtti padon, 1986-ban. És amit anyám szemében láttam, amikor rám nézett halála előtt. Büszkeséget, aggodalmat, boldogságot, bölcsességet és fájdalmat. Mind egyszerre. Számomra ezért ez a legszebb magyar festmény.

D. TÓTH KRISZTINA

fotó: Lábady István

1. Rippl-Rónai József: Anella virágot tart, 1912
2. A Rónai-villa kertjében Rippl-Rónai József festi Lazarine-t és Anellát, (Fotó: Langsfeld fiai, Kaposvár) 1912
3. Rippl-Rónai József az Ernst Múzeumi kiállításán, 1915

1
2
3

